

РЕШЕНИЕ

№ 176

гр. София, 22 август 2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Наказателна колегия, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на дванадесети юни през две хиляди и седемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

ЧЛЕНОВЕ: ГАЛИНА ТОНЕВА

МИЛЕНА ПАНЕВА

при секретар ИЛИЯНА РАНГЕЛОВА и с участието на прокурор КИРИЛ ИВАНОВ разгледа докладваното от съдия ТОНЕВА наказателно дело № 302/2017 г. по описа на ВКС, второ наказателно отделение, като за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано на основание чл.346 т.1 от НПК по касационен протест на АП София срещу решение № 500 от 02.12.2016 г. на Софийския апелативен съд, НО, 5-ти състав, постановено по ВНОХД № 433/2015 г. по описа на същия съд.

В протеста са релевирани касационните основания по чл.348 ал.1 т.1 и т.2 от НПК, като към ВКС е отправено искане на основание чл.354 ал.5 вр.чл.348 ал.1 т.1 и т.2 от НПК да реши делото по същество, като отмени въззивното решение и признае подсъдимите М. Т., Ст. Ст., П. К. и Ал. Й. за виновни по повдигнатите им с обвинителния акт обвинения и им наложи наказания „лишаване от свобода” и глоба.

Според прокурора от Софийската апелативна прокуратура решението на въззивния съд е неправилно и незаконосъобразно. Постановено е в нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на процесуалните правила в доказателствената дейност на съда поради непълн, едностранчив доказателствен анализ и превратна оценка на доказателствата. Според изготвилите протеста прокурор това е довело до изграждане на вътрешно убеждение на въззивния съд, което не се основава на изискването за обективно, всестранно и непълно изследване на всички обстоятелства по делото. Чрез възпроизвеждане в обобщен вид на възприетия в обвинителния акт механизъм на осъществяване на инкриминираното престъпление „квалифицирана контрабанда”, с акцент върху координираното преминаване на превозваните от подсъдимите Т. и Ст. товари винаги в смените на подсъдимите К. и Й., както и върху твърдяните нарушения на служебните задължения при оформяне на

превозните документи от страна на последните двама, създаващи предпоставки за последваща подмяна на товара, с протеста се аргументира категоричната доказаност на обвиненията и се предлага осъждането на всеки един от четиримата подсъдими за извършено престъпление по чл.242 ал.1 б."в" и б."д" вр.чл.26 ал.1 вр.чл.20 ал.2 от НК, независимо че повдигнатото и поддържано до момента обвинение срещу подсъдимите К. и Й. е за участието им в престъпната дейност в качеството на помагачи по смисъла на чл.20 ал.4 от НК. С оглед становището на САП за липса на неизяснени обстоятелства, с протеста не се отправят доказателствени искания, независимо, че производството пред ВКС е образувано в процедура по чл.354 ал.5 изр.2 от НПК.

В съдебно заседание на ВКС прокурорът от ВКП поддържа касационният протест по изложените в него съображения.

Подсъдимите М. Т. и Ст. Ст., редовно призовани, не се явяват. Явяват се служебно назначените им защитници от предходната инстанция, съответно адв.А. за подсъдимия Т. и адв. П. за подсъдимия Ст., които изразяват становище в подкрепа на постановеното от САС решение и молят същото да бъде потвърдено изцяло.

Подсъдимият П. К. редовно призован се явяват лично. От упълномощените му защитници се явява адв. К. Не се явява адв. К., но подсъдимият К. не възразява делото да се разглежда в нейно отсъствие.

Подсъдимият А. Й., редовно призован се явяват лично. От неговите упълномощени защитници се явява адв. Р. Не се явява адв. С., на присъствието на която подсъдимият Й. не държи.

Подсъдимите К. и Й., заедно със защитниците си също изразяват доводи в подкрепа на атакувани въззивен съдебен акт и молят да бъде потвърден изцяло.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и провери атакувания съдебен акт, намери за установено следното:

С присъда от 08.11.2011 г., постановена по НОХД № 1662/2007 г. Софийският градски съд, НК, 10-ти състав е признал подсъдимите по делото за невиновни и на основание чл.304 от НПК ги оправдал по повдигнатите им обвинения както следва:

- подсъдимия С. А. М. за престъпление по чл.242 ал.1 б."в" вр.чл.20 ал.2 от НК;
- подсъдимия Ст. Ст. Ст. за престъпление по чл.242 ал.1 б."в" и „д" вр.чл.26 ал.1 вр.чл.20 ал.2 от НК;
- подсъдимия М. С. Т. за престъпление по чл.242 ал.1 б."в" и „д" вр.чл.26 ал.1 вр.чл.20 ал.2 от НК;
- подсъдимия Кр. К. Б. за престъпление по чл.242 ал.1 б."в" вр.чл.20 ал.4 от НК;
- подсъдимия П. П. К. за престъпление по чл.242 ал.1 б."в" и „д" вр.чл.26 ал.1 вр.чл.20 ал.4 от НК;
- подсъдимия З. А. Д. за престъпление по чл.242 ал.1 б."в" и „д" вр.чл.20 ал.4 от НК;
- подсъдимия Д. Г. Д. за престъпление по чл.242 ал.1 б."в" и „д" вр.чл.20 ал.4 от НК;
- подсъдимия Ал. Л. Й. за престъпление по чл.242 ал.1 б."в" и „д" вр.чл.26 ал.1 вр.чл.20 ал.4 от НК.

С оглед изхода на делото разноските са останали за сметка на държавата.

Срещу първоинстанционната присъда постъпил протест на прокурор от СГП с искане за отмяната ѝ в частта относно оправдаването на подсъдимите С., Т., К. и Й., и потвърждаването ѝ в останалата част. Образованото ВНОХД № 155/2012 г. по описа на Софийския апелативен съд, НО, 2-ри състав приключило с присъда № 25 от 04.06.2013 г., с която на основание чл.336 ал.1 т.2 вр.чл.334 т.2 и чл.338 от НПК била отменена присъдата на СГС в частта, с която подсъдимите С. С. С. и М. С. Т. били оправдани по повдигнатите им обвинения и вместо това били признати за виновни в това да са извършили престъпление по чл.242 ал.1 б.”д” вр.чл.26 ал.1 вр.чл.2 ал.2 от НК и при условията на чл.54 от НК им били наложени наказания както следва:

- на подсъдимия С. С. – 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца „лишаване от свобода”, изтърпяването на което било отложено на основание чл.66 ал.1 от НК за срок от 3 /три/ години и „глоба” в размер на 2 000 /две хиляди/ лева, като по първоначалното обвинение във връзка с б.”в” на чл.242 ал.1 от НК и за това деянията да са извършени в съучастие с подсъдимите П. К. и Ал. Й. във връзка с чл.20 ал.2 от НК бил оправдан;

- на подсъдимия М. Т. – 3 /три/ години „лишаване от свобода”, изтърпяването на което било отложено на основание чл.66 ал.1 от НК за срок от 5 /пет/ години и „глоба” в размер на 2 000 /две хиляди/ лева, като по първоначалното обвинение във връзка с б.”в” на чл.242 ал.1 от НК и за това деянията да са извършени в съучастие с подсъдимите П. К., А. Й., З. Д. и Д. Д. във връзка с чл.20 ал.2 от НК бил оправдан.

Подсъдимите С. и Т. били осъдени да заплатят направените по делото разноски в размер на по 100,80 лв. за всеки един от тях.

В останалата част присъдата на СГС била потвърдена.

По касационен протест на прокурор от САП и касационна жалба от защитника на подсъдимите С. и Т. било образувано КНД № 1810/2013 г. по описа на ВКС, НК, III НО, който с решение № 451 от 20.02.2014 г. отменил въззивна присъда № 25 от 04.06.2013 г., постановена от САС, НО, 2-ри състав по ВНОХД № 155/2012 г. в следните части:

- в частта, с която подсъдимият Ст Ст. С. бил признат за виновен в това да е извършил престъпление по чл.242 ал.1 б.”д” вр.чл.26 ал.1 вр.чл.2 ал.2 от НК и при условията на чл.54 от НК му било наложено наказание 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца „лишаване от свобода”, изтърпяването на което било отложено за срок от 3 /три/ години и „глоба” в размер на 2 000 /две хиляди/ лева, както и в частта, с която бил оправдан по обвинението във вр.чл.20 ал.2 от НК за това деянията да са извършени в съучастие с подсъдимите П. К. и А. Й., действали като помагачи, вр.чл.20 ал.4 от НК;

- в частта, с която подсъдимият М. С. Т. бил признат за виновен в това да е извършил престъпление по чл.242 ал.1 б.”д” вр.чл.26 ал.1 вр.чл.2 ал.2 от НК и при условията на чл.54 от НК му било наложено наказание 3 /три/ години „лишаване от свобода”, изтърпяването на което било отложено за срок от 5 /пет/ години и „глоба” в размер на 2 000 /две хиляди/ лева, както и в частта, с която бил оправдан по обвинението във вр.чл.20 ал.2 от НК за това деянията да са извършени в съучастие с подсъдимите П. К. и А. Й., действали като помагачи, вр.чл.20 ал.4 от НК;

- в частта, в която била потвърдена присъдата на СГС от 08.11.2011 г. по НОХД № 1662/2007 г., с която подсъдимите П. П. К. и А. Л. Й. били признати за невинни в това да са извършили престъпления по чл.242 ал.1 б.”в” и „д” вр.чл.26 ал.1 вр.чл.20 ал.4

като помагачи в съучастие с подсъдимите С. С. и М. Т. и оправдани на основание чл.304 от НПК.

Делото било върнато за ново разглеждане в отменените части от друг състав на САС, а в останалите части въззивна присъда № 25 от 04.06.2013 г., постановена от САС, НО, 2-ри състав по ВНОХД № 155/2012 г. била оставена в сила.

При новото разглеждане било образувано ВНОХД № 170/2014 г. по описа на САС, НО, 3-ти състав, което приключило с присъда № 23 от 09.05.2014 г., с която присъдата на СГС, НО, 10-ти състав по НОХД № 1662/2007 г. била отменена в частта ѝ относно всеки един от подсъдимите С. Ст. Ст. и М. С. Т., като вместо това същите били признати за виновни в това да са извършили престъпления по чл.242 ал.1 б.”д” вр.чл.26 ал.1 от НК и при условията на чл.54 от НК им били наложени наказания както следва:

- на подсъдимия С. С. – 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца „лишаване от свобода”, изтърпяването на което било отложено на основание чл.66 от НК за срок от 3 /три/ години и „глоба” в размер на 2 000 /две хиляди/ лева, като по първоначалното обвинение по б.”в” на чл.242 ал.1 от НК и за това деянията да са извършени във връзка с чл.20 ал.2 от НК – в съучастие с помагач-митнически служител (подсъдимите П. К. и Ал. Й.) бил оправдан;

- на подсъдимия М. Т. – 3 /три/ години „лишаване от свобода”, изтърпяването на което било отложено на основание чл.66 от НК за срок от 5 /пет/ години и „глоба” в размер на 2 000 /две хиляди/ лева, като по първоначалното обвинение по б.”в” на чл.242 ал.1 от НК и за това деянията да са извършени във връзка с чл.20 ал.2 от НК – в съучастие с помагач-митнически служител (подсъдимите П. К. и А. Йотов) бил оправдан.

Подсъдимите С. и Т. били осъдени да заплатят направените по делото разноски както следва: подсъдимия С. в размер на 6 461,42 лв. и подсъдимия Т. в размер на 6 561,42 лв.

В останалата част присъдата на СГС била потвърдена.

По протест от зам. апелативния прокурор на САП и жалба от защитника на подсъдимите Ст. и Т. било образувано КНД № 266/2015 г. по описа на ВКС, НК, I НО, който с решение № 174 от 13.05.2015 г. отменил изцяло въззивна присъда № 23 от 09.05.2014 г., постановено по ВНОХД № 170/2014 г. по описа на САС, НО, 3-ти състав и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на този съд от стадия на съдебното заседание.

При третото разглеждане на делото от Софийски апелативен съд било образувано ВНОХД № 433/2015 г. по описа на САС, НО, 5-ти състав. След проведено въззивно съдебно следствие, с решение № 500 от 02.12.2016 г. присъдата на СГС, НО, 10-ти състав постановена по НОХД № 1662/2007 г. била отменена в частта, с която подсъдимия М. С. Т. бил признат за невинен и на основание чл.304 от НПК оправдан изцяло по повдигнатите срещу него обвинения и вместо това воденото срещу същия наказателно производство било прекратено. В останалата ѝ, невлязла в сила част, с която подсъдимите С. С. С., Ал. Л. Й. и П. П. К. били признати за невинни и оправдани по повдигнатите им обвинения, първоинстанционната присъда била потвърдена.

Депозираният срещу решението на САС, НО, 5-ти състав по ВНОХД № 433/2015 г. касационен протест е допустим – подаден е от процесуално легитимирана

страна по чл.349 ал.2 вр.ал.1 от НПК в срока по чл.350 ал.2 от НПК, срещу акт, подлежащ на касационна проверка по чл.346 т.1 от НПК.

Разгледан по същество, касационният протест е неоснователен.

Настоящото касационно производство е трето по ред и предвид съдържащите се в протеста основно възражения за необоснованост на атакувания въззивен съдебен акт, настоящият съдебен състав намира за необходимо да направи следното уточнение относно пределите на проверката в рамките на процедурата по чл.354 ал.5 изр.2 от НПК. Законодателното решение, задължаващо ВКС да реши делото в рамките на трето поред производство пред него, по необходимост е предположило възможността касационната инстанция да встъпи в правомощията на въззивната такава. Използваната от законодателя терминология в обсъжданата разпоредба обаче сочи, че тази възможност е само допълнителна гаранция за окончателно решаване на делото с влязъл в сила съдебен акт в рамките на инстанционното му разглеждане, а не задължителен етап от него. Нормалното развитие на съдебното производство и при трето поред касационно разглеждане изисква преди всичко да се осъществи проверка за наличие на касационни основания за отмяна или изменение на проверявания съдебен акт и само ако са налице такива, изискващи приемане на нови фактически положения или събиране на допълнителни доказателства, върховната съдебна инстанция следва да встъпи в правомощията на въззивна такава.

С оглед изложените принципни положения за производството пред ВКС по реда на чл.354 ал.5 изр.2 от НПК, настоящият съдебен състав осъществи проверка на атакуваното решение на САС, НО, 5-ти състав по ВНОХД № 433/2015 г. най-напред за наличие на касационните основания по чл.348 ал.1 от НПК, в рамките на която не констатира наличие на нарушения на материалния и процесуалния закон, които да съставляват основания за отмяната или изменението му. Въз основа на обстойна проверка на първоинстанционната присъда и прецизен доказателствен анализ, включително и след проведено допълнително съдебно следствие, проверяваният съд е възприел фактически и правни изводи, които изцяло се споделят и от този състав на ВКС.

Основните доводи в протеста, изложени в подкрепа на искането за осъждане на четиримата подсъдими се свеждат до следните тези, оценени като обективно установени факти:

- подсъдимите К. и Й. са оформили представяните от подсъдимите С. и Т. ТИР-карнети, под прикритие на които са превозвали контрабандните товари, без необходимото описание на стоките във волетите на тези ТИР-карнети и без отразяване по изискуемия начин в същите ТИР-карнети на новите оловни митнически пломби, поставяни без необходимите предпоставки за това в нарушение на задълженията на митническите служители. С тези свои действия първите двама подсъдими са отстранявали спънки пред другите двама и са улеснявали извършването на контрабандата;

- за да могат подсъдимите К. и Й. да осъществят помагаческата дейност, времето на влизане на управляваните от подсъдимите С. и Т. автомобили в страната винаги било пресметнато така, че само тези митнически служители да обработват документите на превозваните от последните товари и това не било случайно събитие. Като доказателство в подкрепа на тази теза се сочи, че задействането на ТИР-карнетите

ставало на една дата, а границата била преминавана на следващия ден или дори в някои случаи – два дни по-късно, при обичайно време за пътуване от гр.С. до Митница „Кулата” не повече от 2-3 часа;

- въпреки че приемали автоматичната пломба, поставена при задействане на ТИР-карнета на гръцка територия, подсъдимите К. и Й. поставяли допълнителна оловна пломба без да отбележат каквато и да било предпоставка за необходимост от допълнително пломбиране, и то не с използваните в РБ и защитени срещу възможността за механична интервенция автоматична пломба, а с оловна такава. Наред с това в клетка № 19 на съответния Волет № 1 и в полето на т. 4 на съответния Суш № 1, в които се отразявали приетите чужди идентификационни мерки, дописвали с думи оловна пломба и така реално са придавали вид на документите, че стоките са били запечатани от гръцка страна с оловни пломби, приети от българските митнически власти, а не с автоматични. Това тяхно действие е оценено като доказателство за осигуряване безпрепятствено премахване на гръцките автоматични пломби, съпровождащи товара и възможност за неговата подмяна;

- посоченото поведение на подсъдимите К. и Й. било повтаряемо и еднакво във всички инкриминирани случаи на превоз на товари от подсъдимите С. и Т., което било установено от заключението на съдебно – криминалистическата експертиза. Според него отпечатъците от лични митнически печати, положени в клетки № 2, 22, 23 на Волет 1 и Волет 2 били идентични с личните митнически печати, зачислени на подсъдимите К. и Й. за периода на деянията.

Наред с горното в протеста се сочи, че приетото от САС за доказано по несъмнен начин внасяне през границата на страната на китайски стоки под прикритие на ТИР-карнети, придружени не с оригинални, а с подменени документи и в следствие подменени със строителни материали в склад в с. Б., било обсъдено изолирано от цялостната дейност на подсъдимите, довело до неправилна оценка за липса на доказателства за обективната и субективна съставомерност на инкриминираните им деяния. Липсата на конкретни доказателства за знанието у подсъдимите относно разминаването между действително наличния товар в превозното средство и посочения в придружаващите го документи товар, според прокурора от САП не изключва възможността за извършване на инкриминираното престъпление като се твърди, че подсъдимите са имали ясно съзнание за участие в предварително планирана контрабандна схема – помагаческа дейност на митническите служители и извършителство от водачите на МПС. В подкрепа на тази теза се сочи още, че за субективната съставомерност на престъплението – предмет на делото не се изисква знание какъв точно е видът на товара в превозното средство, а единствено за това, че не е същият като този, описан в придружаващите го документи. Като основание да се приеме за установено наличие на такова знание обаче, не се сочи нито едно налично по делото доказателство, нито се прави искане за допълване на доказателствената маса с нови такива.

Тези доводи, съдържащи се в протеста на САП и поддържани от прокурор от ВКП в съдебното заседание пред настоящата инстанция са били предмет на обстойно обсъждане от въззивния съд и въз основа на прецизен анализ на цялата съвкупност от доказателства и доказателствени средства са приети за неоснователни. Нещо повече, в изпълнение на указанията, дадени в решенията на ВКС при предходните разглеждания

на делото и за проверка на всички възможни версии, САС е провел допълнително съдебно следствие. Чрез преразпит на свидетелите П. и П., и разпит на св.В. въззивният съд е допълнил доказателствената съвкупност с приобщаване на показанията им дадени на досъдебното производство – възможност, която не е съществувала в момента на разглеждане на делото от първоинстанционния съд предвид редакцията на чл.281 от НПК към този момент. Осъщественият от контролирания съд нов анализ на всички източници на доказателства поотделно и в тяхната взаимовръзка, включително с новосъбраните такива, е довел до приемане от негова страна на различен от първоинстанционния съд извод за времето и мястото на подмяна на стоките – за разлика от СГС, който е приел за недоказано тази подмяна да е ставала на територията на Република България, САС намира за напълно изяснено обстоятелството, че това е ставало след влизане на превозните средства на българска територия – в склад в с.Б. – след преминаване през входящото транзитно митническо учреждение и преди декларирането им в обмитяващото митническо учреждение. Колкото до документите, придружаващи стоката, то оригиналните такива след представянето им на гръцките митнически власти били подменени с други, невярно отразяващи вида на превозвания товар и то преди представянето им на българските митнически служители.

Независимо от така приетите нови фактически обстоятелства, непроменен е останал изводът на въззивния съд относно липсата на знание както у водачите на превозните средства, така и у митническите служители за несъответствието на обективно внасяната на територията на РБ стока с тази, отразена в подменения комплект документи. Подробни аргументи в тази насока са изложени в мотивите към проверявания съдебен акт на стр. 31 – стр. 34, които изцяло се подкрепят и от настоящия състав на ВКС, поради което не следва да бъдат преповтаряни. В допълнения към тях следва единствено да се посочи, че предложението от прокуратурата аргумент за доказаност на субективната съставомерност на инкриминираното престъпление с оглед наличието на ясно съзнание у подсъдимите за участие в предварително планирана контрабандна схема предполага постановяване на осъдителен съдебен акт въз основа на предположения, което е в категорично противоречие с доказателствения стандарт, възприет от българския процесуален закон в нормата на чл. 303 от НПК.

На следващо място като аргумент в подкрепа на обвинителната теза се изтъкват допуснати от подсъдимите К. и Й. нарушения на служебните им задължения, регламентирани в чл.322 ал.2 т.4 от Правилника за приложение на закона за митниците и т.1.1.6 и т.2.3 от Правилата за организация и контрол в митническите учреждения при превози на стоки, осъществявани под прикритието на карнети ТИР, с което са улеснявали осъществяването на контрабандата. Подробни съображения защо този аргумент е несъстоятелен са изложени на стр.36 – стр.37 от решението на САС и те напълно се споделят от този касационен състав. В подкрепа на тях са обективно установените обстоятелства чрез показанията на свидетелите – митнически служители, които сочат, че в инкриминирания период установеният по делото начин на обработка на превозните документи е бил обичаен, а не изключение. Нещо повече. Установено е чрез разпита по делегация на св.Хр. В. – директор на филиала в гр. С. на гръцката спедиторска фирма „К.“, че гръцкото отправно митническо учреждение е задействало ТИР-карнетите, независимо от липсата на описание на вида превозвана стока, като

конкретните данни се съдържали в придружаващи го документи – фактура, понякога спецификация или опаковъчен лист от изпращача и ЧМР от спедитора, физически разделени от карнета и описани в него само по вид, но не и по индивидуализиращи ги белези. Гаранция за идентичност на обективно натоварената в превозното средство стока и отразената в придружаващите я документи за гръцкото отправното митническо учреждение била физическата проверка, след която товарът бил запечатван с автоматична пломба от гръцкия митнически контрол, като конкретни индивидуализиращи данни за последната не били посочвани в задействия ТИР-карнет. Този начин на попълване на документите обективно е създавал предпоставки за подмяна на оригиналните документи, съпътстващи карнетите ТИР, а като последица – и за подмяна на превозните стоки. Едва след започване на настоящото разследване гръцките митници получили указания за посочване в карнетите на конкретната, превозвана под тяхно прикритие стока.

В същото време за служителите в транзитното митническо учреждение, каквато длъжност заемали подсъдимите К. и Й., липсвало задължение за осъществяване на физически контрол. С оглед това обстоятелство, както и при установения чрез показанията на св. В. факт на подмяна на оригиналните съпътстващи ТИР-карнета документи преди представяне на товара пред българските митнически служители, за последните е било невъзможно да узнаят, че обективно превозваната стока е различна от отразената в транспортните документи такава. Този извод не се оспорва и от прокурора в касационния протест, независимо от опита му да запълни доказателствения дефицит, позовавайки се на цитираните нарушения на служебните задължения от тези подсъдими, които също не е установено да са извършени съобразно изяснената процедура при оформяне на товарите и документите в инкриминирания период.

Не се явява такова нарушение от страна на подсъдимите К. и Й. и поставянето на допълнителна оловна пломба на превозваните от подсъдимите Ст. и Т. товари. Отново от показанията на свидетелите – митнически служители е установено, че към периода на извършване инкриминираните деяния в българските митници са се използвали както автоматични, така и оловни пломби, практикувало се също поставянето и на втора пломба, независимо от липсата на осъществен физически контрол на стоката. Наред с това видно от приобщения към доказателствените материали график на смените, изпълнявани от подсъдимите К. и Й. на инкриминираните дати, същите са били на „входящо трасе”, където осъществявали само документен, но не и физически контрол.

Не може да бъде споделен и доводът, поддържан в подкрепа на обвинението, че времето за влизане на управляваните от подсъдимите С. и Т. автомобили на територията на РБ е било пресмятано така, че превозните документи на товарите да бъдат обработвани винаги и единствено от подсъдимите К. и Й. Неоснователността на тази теза поради липса на доказателствена основа също е обсъдена детайлно в проверявания съдебен акт (стр.34 – стр.35). Показанията на свидетелите П. и С. установяват тъкмо обратното – че работното място на всеки един митнически инспектор се е определяло от ръководителя на смяната непосредствено преди нейното започване. Наред с това от приложения към ВНОХД № 433/2015 г. (л.48 – л.51) работен график се установява, че в бригадата, в която били включени и подсъдимите К. и Й. на входящо трасе са работили и други митнически служители. При така установените въз

основа на конкретни доказателствени източници факти, твърдението за предварително изчисляване на времето, когато конкретен товар да бъде представен на конкретен митнически служител почива на предположения и не може да послужи за формиране на изводи в подкрепа на обвинителната теза.

Въз основа на изложените допълнителни съображения в подкрепа на детайлния и прецизен доказателствен анализ, съдържащ се в атакуваното решение на САС, настоящият състав на ВКС намира, че при проведеното трето по ред въззивно производство не са допуснати процесуални нарушения, които да дадат основания за отмяна на проверявания съдебен акт. Въззивната инстанция е оценила доказателствените материали по делото стриктно съобразно изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 от НПК, поради което не са налице пороци в доказателствената дейност, които да доведат до съмнение в изводите на съда за това, че въз основа на наличните по делото и обективно възможните да бъдат събрани доказателствени източници не може да се установи по категоричен и безспорен начин осъществяването както на обективните, така и на субективните признаци на състава на инкриминираните престъпления на подсъдимите С., Т., К. и Й. При тези констатации относно процесуалната дейност на въззивната инстанция, релевираните в касационния протест претенции за неправилно възприемане фактологията на деянията, съставляващи продължаваната престъпна дейност на всеки един от четиримата подсъдими разкриват единствено субективното несъгласие на касатора с тяхното оправдаване, което не представлява касационно основание по чл.348 ал.1 от НПК.

Съобразно становището си за осъществена от въззивния съд доказателствена дейност при стриктно спазване на регламентиращите я процесуалните норми, настоящият съдебен състав намира, че същият обосновано е стигнал до единствения възможен извод за това, че подсъдимите Ст., Т., К. и Й. не могат да бъдат осъдени по предявените им обвинения, поради което не е допуснал нарушение и на материалния закон – т.е. не е налице и касационното основание по чл.348 ал.1 т.1 от НПК.

При проверката на решение № 500 от 02.12.2016 г. по ВНОХД № 433/2015 г. касационният съдебен състав констатира, че постановената спрямо подсъдимия Методи Симеонов Таранов оправдателна присъда от СГС, НО, 10 състав по НОХД № 1662/2007 г. е отменена и вместо това наказателното производство спрямо него е прекратено на основание чл.334 т.4 вр.чл.369 ал.4 от НПК поради наличието на предпоставки за това още преди започване на първоинстанционното производство. С този акт въззивният съд е изпълнил задължението си по чл.334 т.4 от НПК и е отстранил допуснатото от СГС нарушение на процедурата по чл.369 от НПК. Тази констатация касационният съд прави единствено за прецизност на съдебния си акт, доколкото същият не е сезиран с искания в този смисъл и липсва основание за неговото произнасяне.

Водим от изложените аргументи и на основание чл.354 ал.1 т.1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 500 от 02.12.2016 г., постановено по ВНОХД № 433/2015 г. по описа на Софийски апелативен съд, НО, 5-ти състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.